

всрѣдъ нея. На увисналия клонъ майка му е връзвала селската люлка, тамъ птицитѣ сж пѣли, и Пѣйо е спѣлъ. У дома сега кучето тжжно скимти, но Пѣйо нѣма да го има. Изведнажъ на биволарчето се стори, че никога вече нѣма да види тия скжпи мѣста, никога нѣма да тича изъ ливадитѣ. Никога, никога... И въ сжщата минута, когато влакътъ изсвири, и вагонитѣ заскърцаха, вратичката на тѣсната будка се отвори, биволарчето скочи на познатата земя и спрѣ като замаяно. Влакътъ отлетѣ, релситѣ блеснаха сами и безкрайни, а Пѣйо стоеше отъ страна и махаше съ ржка, сякашъ изпраща нѣкого.

